

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Jeg kan gøre det næsten lige så kort, nemlig ved at takke samtlige ordførere for tilslutning til det pågældende lovforslag. Og jeg er glad for, at man har skønnet, at vi med det lovforslag, der nu ligger på Folketingets bord, har holdt den fine og vigtige balance mellem på den ene side at sikre den gode danske tradition for frihed og frisind og på den anden side at sikre, at denne frihed ikke misbruges.

Jeg skal for mit vedkommende medvirke til, at udvalgsbehandlingen kan foregå hurtigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 112:

Forslag til folketingsbeslutning om stillingsbesættelser på universiteterne.

Af Kjeld Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 21/4 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Lad mig allerede til indledning sige, at jeg mener, at dette beslutningsforslag ikke bør vedtages. Universitetsloven er baseret på, at Folketinget kun fastlægger de helt overordnede styrelsesregler for institutionerne. Det forekommer derfor ejendommeligt, om Folketinget reelt, som der nu lægges op til, skulle træffe beslutning om en lang række administrative detailspørgsmål

inden for universitetsområdet. Jeg synes, det ville harmonere dårligt med grundprincippet i selve universitetsloven.

Hertil kommer, at denne lovgivning direkte foreskriver, at ministeren, før der udstedes regler med hjemmel i loven, giver de berørte institutioner lejlighed til at udtale sig. De gældende stillingsstrukturregler har endnu ikke fungeret i 2 år, og det er som bekendt kun ca. 1½ år siden, at jeg udstedte en ny ansættelsesbekendtgørelse, der omfatter ansættelse af alle lærere og videnskabelige medarbejdere på universitetsområdet.

Forud for udstedelsen af bekendtgørelsen var der gennemført flere høringsrunder, og mig bekendt findes der ikke inden for noget andet område regler om ansættelser, der i samme grad forpligter en ansættelsesmyndighed til at følge en række procedureregler om opslag, om faglige bedømmelseudvalg, om åbenhed i forhold til medansøgere og i øvrigt flere andre ting.

Som jeg har haft lejlighed til for nylig at sige ved et samråd med Folketingets Forskningsudvalg om det samme emne, mener jeg, at det er for tidligt at vurdere, om der er behov for at ændre i de pågældende regler. Ved den lejlighed gjorde jeg også rede for min holdning til stort set de samme forslag, som indgår i dette beslutningsforslag.

Viser der sig i løbet af nogle år at være problemer, vil jeg naturligvis overveje, om der skal ske ændringer. Men det er klart, at der i den forbindelse også må foretages en afbalanceret vurdering af fordele og ulemper ved en mulig ændring. Bl.a. må der tages hensyn til, om det er fornuftigt at forøge det ressourceforbrug, der går til selve ansættelsesproceduren. Disse ressourcer må jo nødvendigvis tages fra, hvad institutionen samlet har til rådighed, og i den udstrækning man anvender disse midler, går de jo altså fra de primære opgaver vedrørende forskning og undervisning.

Jeg mener ikke, at der med den forhistorie, som sagen her har, er grund til nærmere at kommentere de enkelte dele af beslutningsforslaget – dem har vi haft lejlighed til at udveksle meninger om – men jeg henstiller, at forslaget, som det nu foreligger her i sin helhed, ikke vedtages.

Lis Greibe (S):

SF stiller forslag om en ændring af bekendtgørelsen om ansættelse af lærere og videnskabelige medarbejdere ved de højere uddannelsesinstitutioner.

Inden vi nu bliver alt for kreative i forsøget på at komme nepotismen til livs, skal vi jo da vurdere, i hvor høj grad der overhovedet er et problem ved ansættelser, og vi skal også gøre os klart, at den gældende bekendtgørelse som sagt kun har fungeret i 1½ år.

Der er rektorer, der for nylig har udtalt, at politikere har overreageret, når de har påstået, at det er et stort problem, som der straks skal lovgives imod.

Et halvt år efter ikrafttrædelsen af den nugældende bekendtgørelse blev der den 20. april 1994 afholdt en høring med overskriften »Om indavl eller personalepolitik på de højere læreanstalter«. Her fastslås det bl.a., at en vis indavl er vanskelig er undgå i et så lille land som Danmark. Der peges derudover på, at det ikke er realistisk at inddrage erfaringer hentet fra bl.a. USA og overføre dem og bruge dem som forbillede for praksis i Danmark.

Ser vi på beslutningsforslag nr. B 112, er der her peget på en del konkrete ændringer, der skulle have til formål at forhindre nepotisme ved ansættelser på universiteterne.

For det første ønsker man, at bedømmelser af ansøgere og andre akter gøres offentligt tilgængelige. Her er det altså ikke helt let at gennemskue, hvorledes SF vil have at det skal praktiseres. I selve beslutningsforslaget anføres det, at ansøgere, der ikke får den søgte stilling, kan begære alle oplysninger om deres ansøgning slettet, mens det i bemærkningerne præciseres, at alle dokumenter som hovedregel bør være offentligt tilgængelige, og at det kun i særtilfælde gøres muligt at få slettet sit navn før offentliggørelse. Det er derfor svært at se, hvad SF egentlig ønsker.

At kunne få slettet sit navn er normal praksis inden for offentlige ansættelsesprocedurer. Hvis der skal være åbenhed om kvalifikationer, vil det let kunne blive så personafslørende, at stillingsopslag ikke vil tiltrække ansøgninger fra det private forskningsmiljø eller hidkalde eventuelle forskningskapaciteter fra udlandet. Hvis der foreligger risiko for, at man får blæst alt ud i offentlighedens søgelys, er der mange, der ikke vil ønske at søge.

Åbenhed om proceduren og efterfølgende uddybende begrundelse for ansættelsesvalget må efter min mening være de vigtigste redskaber imod nepotisme.

Nogle af de stillede forslag lægger op til tunge, bureaukratiske processer. Dette gælder ideen med et todelt bedømmelsesudvalg og forsla-

get om, at ansøgerne på baggrund af curriculum vitae skal kunne indgive protest mod bedømmernes tilstrækkelige faglige ballast og dermed være med til deres udelukkelse af bedømmelsesudvalget.

Indflydelse er godt nok, men disse to forslag skyder over målet. De vil blive meget tunge at danse med, og de kan forlænge en ansættelsesprocedure unødigt, uden at man dermed får garanti for, at der ikke fortsat vil kunne opstå nepotisme.

Det eneste område, hvor man eventuelt kunne overveje et todelt bedømmelsesudvalg, kunne være ved ansættelse af professorer.

Forslaget om ret til at vedlægge anbefalinger fra respekterede forskere vil måske rejse flere spørgsmål, end det besvarer. Den næste diskussion bliver nemt, hvilke forskere der kan karakteriseres som respekterede forskere i forhold til specifikke ansøgningsområder.

Hvad angår kravet om, at ph.d.'ere skal have arbejdet i mindst 2 år på en anden forskningsinstitution inden ansættelse, kan der siges både for og imod:

Vi er enige om, at det er en styrke for forskningsmiljøet, at vore forskere er internationalt orienterede og har erfaring fra andre steder end det institut, hvor de er uddannet. Forskere skal derfor indstille sig på at være mobile og bidrage til, at forskningsmiljøerne får stor faglig bredde. Dette er ønskeligt, men det er ikke muligt fanatisk at gennemføre det hundrede procent i et land af Danmarks størrelse. Der vil være specielle, smalle danske forskningsprogrammer, hvor det ikke er realistisk at kræve mobilitet.

Socialdemokratiet ser dog gerne, at beskæftigelse andetsteds tæller som en kvalitet i sig selv – forstået på den måde, at 2 års udlandsophold vægtes, hvis der skal vælges mellem to ellers ligestillede ansøgere.

Visse ting ønsker SF tilstræbt. Naturligvis skal et institut ikke gemme stillinger, fordi man allerede har »ansat« en person, som man så venter på, og lige så naturligt er det, at stillingsopslaget skal være en glidende proces.

Det må også tilstræbes, at der sker en udjævning af den alderspukkel, der findes, ligesom man bør være opmærksom på den skæve kønsfordeling. Derudover kan specielle lokale forhold spille ind.

Jeg tror næppe, at SF ønsker at fratage de enkelte institutioner deres selvstyre, hvor man har pligt til med en begrundelse at opslå stillinger og ansætte sine medarbejdere.

Socialdemokratiet ser gerne stor åbenhed om ansættelsesprocedurerne og vil også gerne være med til at se på fremsatte forslag om post doc.-stillinger. Herved udvides arbejdsmarkedet for Ph.d.-uddannede, og de klædes målrettet på til stillinger inden for det offentlige og det private arbejdsmarked.

Socialdemokratiet vil gerne fremme bevægeligheden inden for forskermiljøet og vil støtte, at man ved ændringer i ansættelsesvejledningen lægger større vægt på, at ansøgeren har haft et udlandsophold. Bortset fra det mener vi, at den ret nye ansættelsesbekendtgørelse skal have mulighed for at fungere nogle år endnu.

Bortset fra dette vil vi ikke på nuværende tidspunkt være med til at ændre bekendtgørelsen af 9. september og vil derfor ikke kunne støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Ulla Tørnæs (V):

Det er naturligvis en altafgørende faktor for hele universitetsverdenen, at vi sikrer, at det er de bedste lærerkræfter og de bedste forskere, der ansættes i miljøet.

Så lad mig starte med at rose SF for at rejse debatten om stillingsbesættelser på universiteterne. Debatten er jo en opfølgning af en debat, der fandt sted i landets medier for et par år siden, hvor det bl.a. blev hævdet, at der eksisterede et udbredt problem med nepotisme på universiteterne. Det er faktisk en meget kedelig beskyldning, der dermed – berettiget eller uberettiget – bliver rejst imod universitetsmiljøet, en beskyldning, som alle parter naturligvis er interesserede i bliver manet i jorden.

Venstre er meget enig i, at der bør være mere åbenhed omkring stillingsbesættelser ved universiteterne. Jeg tror, vi alle kender til kedelige historier om, at folk uden for universitetsverdenen kvier sig ved at indsende en ansøgning, fordi de har en fornemmelse af, at der foregår et aftalt spil internt i universitetsverdenen. Ligeledes finder vi det uacceptabelt, at stillingerne skræddersys til folk inden for murene. Vi mener derfor, at det, SF er inde på, kan være en god idé, men vi vil dog gerne have lov til at diskutere sagen nærmere i Uddannelsesudvalget.

Samtidig vil jeg understrege, at vi jo har indført selvstyre på uddannelsesinstitutionerne, og jeg kan ikke umiddelbart gennemskue, om dette forslag vil være et så kraftigt slag i hovedet på det selvstyre, at vi ikke kan støtte det, idet der jo er tale om et særdeles detaljeret forslag. Det er i øvrigt noget, som ministeren allerede var inde

på i sin tale her. Men vi vil altså gerne deltage i udvalgsarbejdet, og så ser vi, hvor vi havner.

Frank Dahlggaard (KF):

Det Konservative Folkeparti har stor sympati for hensigten med dette forslag, for det er jo klart, at der ikke er nogen, der kan være begejstrede for nepotisme ved ansættelser, heller ikke ved ansættelser på universiteter og videregående uddannelsesinstitutioner.

Hvis vi ikke holder fanen højt, når det drejer sig om kvalitet i uddannelse og forskning, kan vi på længere sigt ikke opretholde vores vel-færdssamfund og den levestandard, vi har, og som vi gerne vil have fremover, og derfor må og skal det være de bedste og mest kvalificerede folk fagligt og på alle måder, der får eller besætter de stillinger, der er i uddannelses- og forskningsverdenen – det er klart.

Men når vi så kommer til forslaget her, vil jeg sige, at det måske overdriver, hvor megen nepotisme der er på de videregående uddannelsesinstitutioner.

Det er jo klart, at i der årenes løb har været nogle eksempler fremme i dagspressen, og det er i sagens natur de kedelige sager, der kommer frem, og som der bliver skrevet om. Tænk hvis der stod i pressen, at nu var der et professorat, der var blevet besat på en fornuftig måde med en kvalificeret person, så var der grund til at ringe med alarmklokkerne, for så var det jo usædvanligt, og pressen skriver jo om det usædvanlige!

Vi skal jo fjerne eller begrænse denne nepotisme. Men når vi i Det Konservative Folkeparti ikke er glade for forslaget, er det, fordi det er alt for detaljeret. Nu har vi en universitetslov, som fastlægger de overordnede styringsregler for universiteterne, og vi mener ikke, at man fra Folketingets side skal fastlægge en hel masse nye retningslinjer for, hvordan ansættelser skal foregå i toleddede procedurer, eller hvordan det nu skal være.

Det er klart, at der er mange ting i forslaget, som vi er enige i, og som alle må være enige i, nemlig så megen åbenhed som muligt om disse ting. Men som sagt er den megen detaljstyring ikke noget, som er vores kop te, og forslaget giver også anledning til ekstraudgifter – det kan vel næppe undgås – f.eks. i forbindelse med den foreslåede ansættelsesprocedure. Jeg tænker på forslagets punkt 2, og hvor meget dét betyder af ekstra ressourcer og udgifter er jo uoverskueligt.

Så alt i alt: Vi har stor forståelse og velvilje for hensigten med forslaget her, men vi er ikke indstillede på, at det skal vedtages. Vi tror ikke, det er det rigtige, når vi nu har en universitetslov og nogle retningslinjer, som er vedtaget, og som ikke har været gældende særlig længe.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Man kan have forståelse for noget af det, der ligger i dette forslag, men jeg vil kort meddele, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte forslaget, og det skyldes, at det efter vores opfattelse griber ind i de enkelte uddannelsesinstitutioners pligt og ret til at tilrettelægge deres arbejde omkring ansættelser ud fra de forhold, som er bedst for den pågældende institution.

Samtidig er det dog således, at vi må erkende, vi ikke er blinde for, at der er en kraftig indavl, hvor nyuddannede folk straks sikrer sig ansættelse på samme institution, som de er uddannet på. Derfor kan vi godt støtte det element, som stiller krav om mindst to års virke andetsteds, også fordi det medvirker til at forøge kandidaternes viden og alsidighed.

For det tredje kan vi ikke støtte de mange komplicerede regler i punkterne 1-5 om, hvordan en ansøger skal behandles og ansøgningsproceduren tilrettelægges.

Forholdene er meget forskellige på de mange højere læreanstalter. Derfor må ledelsen det pågældende sted have ret til at tilrettelægge proceduren, så den er optimal for den pågældende højere læreanstalt.

For det fjerde: Det er imidlertid således efter vor mening fornuftigt, at vi i stigende omfang foretager stillingsopslag i udlandet for at trække nye folk til landet. Men det skal ikke være et krav. Det skal være en mulighed og en anbefaling; lad det være sagt.

For det femte: Vores hovedmodstand er således, at disse meget firkantede, detaljerede regler, som kan være relevante i én situation, kan være direkte skadelige i en anden situation. Vi ønsker mangfoldighed også med hensyn til ansættelsesmetoder.

For det sjette: Det konkrete problem med indavl, nepotisme skal løses. Det sker bedst ved at øge den faglige konkurrence institutionerne imellem. Ledelserne af de højere læreanstalter skal have større ansvar og større pligt. De skal ikke kunne hænge deres dårlige undskyldninger – såkaldt dårlige undskyldninger – på den knage, som dette forslag vil være.

For det syvende: Vi mener nok, at der er behov for, at ministeren med et hyrdebrev, om man vil, el.lign. sender et utvetydigt signal til alle de højere læreanstalter om, at de skal standse ethvert tilløb til nepotisme, og så må denne sag være slut.

Derfor vil jeg gerne i dag spørge undervisningsministeren, om undervisningsministeren er enig i, at man kan ordne det med at sende et såkaldt hyrdebrev el.lign. til de pågældende institutioner, læreanstalter – et utvetydigt signal til alle disse højere læreanstalter om, at de skal standse ethvert tilløb til det, der hedder nepotisme.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg skal gøre det kort. Vi afviser forslaget. Vi, der sidder her i salen, er og skal fortsat være politikere, ikke administratorer.

Bruno Jerup (EL):

Vi er generelt set positive over for det forslag, SF her har fremsat. Vi er ikke sikre på, hvis vi udmønter det punkt for punkt, at det lige præcis er svaret på det problem, som SF rejser. Der er i hvert fald flere af punkterne, hvor vi stiller os tvivlsomme over for, om det er det rigtige, men vi henholder os til, at det jo i første omgang må betragtes som et forslag, der derefter skal ud til høring, også i de områder, vi snakker om, så der kan komme nogle tilbagemeldinger, om det nu er svaret på det problem med nepotisme og indavl, som man her forsøger på at løse.

Vi kan f.eks. se noget positivt i, at man går ind og laver et toleddet bedømmelsesudvalg, men vi stiller os mere tvivlende over for f.eks. punkt 3 og 4 om, at bedømmelsesudvalgene skal have tilsendt curriculum vitae, og at man skal have mulighed for at vedlægge anbefalinger fra respekterede forskere. Det vil altid blive sådan en lidt individuel betragtning: Hvad er respekterede forskere for noget?

Vi stiller os også lidt tvivlende over for punkt 6 om, at ph.d.'erne som hovedregel ikke kan ansættes direkte på det sted, hvor de er blevet uddannet, at de skal have to år et andet sted. Vi mener nok, det er fornuftigt, at de kommer ud at arbejde et andet sted, men at lægge det ind som en begrænsning af deres muligheder for at arbejde videre, måske med nogle konkrete forskningsprojekter, hvor de er blevet uddannet, er ikke så heldigt.

Hvad angår punkt 7 vedrørende prøvelektorer, stiller vi os også lidt tvivlende med hen-

syn til, om det er en god løsning. Til gengæld synes vi, at punkt 8 om, at man skal sørge for, at stillingerne opslås glidende uden for mange perioder uden opslag, er en god ting. Det samme gælder punkt 9, som er lidt af samme skuffe, hvor man prøver på at få institutionerne til at opslå stillinger og ikke gemme stillingsopslagene, til kandidaterne er færdige.

Det vil sige, vi kan sådan billedligt talt sige, at halvdelen af det er vi rimeligt positive over for, og hvad angår cirka halvdelen, stiller vi os lidt mere tvivlende med hensyn til, om det er det korrekte svar. Men alt i alt må man sige, at vi er positive over for ideen om, at man prøver at stramme op i forhold til dette her.

Vi mener selvfølgelig, som også andre har været inde på, at i sidste instans skal vi have universiteter, som har selvstyre. Men ministeren har jo også allerede nu lavet nogle ansættelsesregler, og derfor kunne man godt forestille sig, at de blev ændret med nogle af de her punkter. Vi synes sådan set, at det ville være fornuftigt, at man besluttede – måske ikke lige præcis det her, men nogle af de ting, der ligger heri, og fik det ud til en diskussion i universitetsverdenen med henblik på at få en tilbagemelding.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Rahbæk Møller.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Der er nogle temaer, der er gået igennem i debatten. Et af dem er selvfølgelig: Hvor meget nepotisme findes der egentlig? Desværre udgiver Danmarks Statistik jo ikke en statistik over omfanget af nepotisme, så ingen af os er i stand til at svare præcist på spørgsmålet.

De af os, der har rimelig tæt kontakt til institutionerne, ved, at mange steder foregår det hæderligt og rimeligt, som det bør, men der er også eksempler på det modsatte. Men som sagt, procentomfanget er der ingen af os, der kan svare på; men det foregår i et eller andet omfang.

Jeg vil bare nævne et par eksempler her. På Landbohøjskolen blev der opslået et lektorat, og der var to, der klagede – og klagede til mig – dels selvfølgelig over, at de var uenige i den faglige bedømmelse, men hvad der især slog mig, var, at formanden for bedømmelsesudvalget var en nulforsker. Da jeg ikke kender det pågældende fagområde, er jeg ude af stand til at tage stilling til, om det var rigtigt eller forkert, at

den pågældende fik stillingen, men jeg kan konstatere, at instituttet ikke ønskede at finde den rigtige, men satte én ind, der bare skulle sørge for, at instituttets mand fik stillingen. Det er den eneste forklaring på dette.

Jeg kan nævne et andet eksempel fra Københavns Universitet. Der var seks ansøgere, fem kvinder og en mand. Manden havde én artikel i løbet af 19 år. Manden fik stillingen. Det kan ikke være rigtigt. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt.

Jeg skal ikke blive ved at gentage eksempler, men de eksempler findes, og alle, der som sagt har tilknytning vil institutioner, vil løbe ind i dem fra tid til anden, som også flere ordførere har været inde på.

Det var én sag. En anden ting er, at nu har universiteterne selvstyre. Ifølge universitetsloven kan de selv træffe afgørelserne. Jeg blev opsøgt af en tidligere dekan, der fortalte mig, at det jo ikke er rigtigt; det er ikke sådan, at de har fuldt selvstyre. Der findes faktisk en ansættelsesbekendtgørelse, der begrænser dem. Og sammenstødet mellem de to regelsæt virker ikke.

Det, der sker, er, at det normalt vil være instituttet, der kommer med et forslag til bedømmelsesudvalget. Medmindre den pågældende dekan er fagmand, har han meget svært ved at gå ind og sige, at det er forkert sammensat. Det vil sige, at de starter, og når de så kommer med en indstilling, skal han følge den; han kan ikke gøre andet. Selv om han lugter, at der er et eller andet galt, kan han intet gøre. Han skal have meget konkret viden om det, der er galt, for at kunne gribe ind. Der er ikke selvstyre. Der er en bekendtgørelse, der ikke virker i sammenhæng med universitetsloven som helhed.

Et tredje element, som jeg godt vil trække ind, er, at vi jo forhåbentlig står over for et ret massivt antal nyansættelser, og det er ret vigtigt lige nu, at der rettes op, og at der sker noget, for hvis vi ansætter forkerte folk nu, er det meget dyrt. Alle ved, at vi skal styrke dansk forskning. Det kan gøres ved at tilføre flere penge, det skal også gøres, men det skal sandelig også helst gøres ved at øge udbyttet af de penge, vi faktisk bruger, for ellers kan flere penge være rent spild.

Jeg vil i øvrigt understrege, at det er en af ministerens partifæller, Erik Møller, der især har understreget behovet for at gøre det nu, og i modsætning til ministeren kender han til, hvad der foregår på de videregående læreanstalter.

Ministeren er imod forslaget, det vidste vi jo godt, for jeg har diskuteret sagen med ham i udvalget, og det er beklageligt, synes jeg, at vi har en minister, som ikke ønsker at gøre noget for at indføre bedre barrierer mod nepotisme. Men vi må konstatere, at sådan er det altså. Og det gælder selvfølgelig også regeringspartierne ordførere. Jeg forstod, at fru Lis Greibe var positiv over for nogle ting og negativ over for andre.

Jeg tror ikke af grunde, jeg skal komme tilbage til, at jeg vil gå i detaljer med de enkelte punkter, men der er lige én ting, nemlig at der var rektorer, der har sagt, at vi overreagerer. Det er rigtigt. Der er sandelig også rektorer, der har bedt om at få nogle nye og bedre regler. Rektor Kjeld Møllgaard har bedt om at få et bedre regelsæt, rektor Henrik Tvarnø har også sagt det, så rektorerne ønsker altså også at få bedre regler.

En af de ting, som især Kjeld Møllgaard lagde vægt på, er åbenhed med den undtagelse, at folk selvfølgelig skal kunne søge fra et privat firma til en universitetsstilling og så, hvis de ikke får den, bevare fortroligheden, for ellers er der ingen, der vil søge, og vi har brug for mobilitet begge veje. Derfor bør en vis ret til at få sit navn fjernet, hvis man ikke får stillingen, være mulig. Men derudover bør der være åbenhed; det understreges fra mange sider.

Fru Ulla Tørnæs var positiv; det takker jeg for. Jeg opfattede ikke talen, som om Venstre gik ind for alle punkter - det havde jeg heller ikke forventet - men en åbenhed over for at erkende problemstillingen og se på det, og det er jeg glad for; det var det, jeg ønskede.

Hr. Frank Dahlgaard - det var lidt på den ene side og lidt på den anden, men jeg håber også, at vi kan tale om det i udvalget.

Hr. Køpke Christensens indlæg undrede mig, for det er jo ikke ukendt, det ved alle partier her, at forslaget har været forelagt alle partier, før jeg fremsatte det - det er jo et forslag, der kommer fra en høring, det er ikke specielt SF's - med henblik på, at vi kunne fremsætte i fællesskab. Det eneste parti, der svarede positivt, var faktisk Fremskridtspartiet. Men i dag er de kommet med en anden ordfører, og så fik vi en anden tale, så det blev ikke helt som den første melding, jeg havde fået under bordet.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen afviste forslaget med, at vi skulle ikke blande os i administrative anliggender. Det er Folketingets sag at blande sig i, om offentlige midler bruges rigtigt eller forkert.

Så endelig til hr. Bruno Jerup: Jeg skal takke for tilsagnet om at gå ind i drøftelserne. Jeg forstod, at der var både positive og negative bemærkninger.

Så vil jeg slutte af med at sige, at disse forslag jo som sagt ikke er nogle, der er skabt i SF. De er kommet fra en høring, og der er kommet forskellige forslag. Jeg ved ikke engang, om alle deltagere i høringen står bag alle forslag; det fremgår ikke af referatet, men en del gode forslag er kommet. Og det, vi syntes vi skulle, er ikke at vedtage det umiddelbart, men at sende det til høring på universiteterne. Der er flere, der har efterlyst det. Men nu kan vi sende forslagene fra høringen ud, og jeg håber, at et flertal vil være med til at sørge for, at denne procedure bliver sat i gang, så vi til efteråret får et ordentligt arbejdsgrundlag.

(Kort bemærkning).

Lis Greibe (S):

Til hr. Kjeld Rahbæk Møller: Jeg bad selvfølgelig ikke om et procenttal for, i hvor høj grad man havde nepotisme. Det forudsætter i hvert fald jo, at man kan definere, hvad nepotisme er, og hvornår der er tale om det, og det mener jeg ikke at man umiddelbart kan.

De to nævnte eksempler, som hr. Kjeld Rahbæk Møller mener er nepotisme, overbeviser mig heller ikke om, at det er et så stort problem, at man skal gå ind og lovgive.

Jeg ventede egentlig at få lidt forklaring på det punkt 10, som SF har, med om at en usaglig ansættelsespolitik med en deraf følgende lav kvalitet skal få negative konsekvenser for resourcetildelingen til institutionerne.

Jeg vil da godt spørge: Hvem skal egentlig bedømme, hvad der kan anses for at være en usaglig ansættelsespolitik, og hvordan skal den faglige kvalifikation måles i forhold til undervisningstalent, samarbejdsvillighed, åbenhed, forskningsmetodebevægelighed osv., og i hvor høj grad skal det så have økonomiske konsekvenser?

Konkurrencen mellem vore universiteter er desuden så hård, at ethvert universitet ved, at det kun overlever, hvis det ansætter de bedste folk. Så tilbøjeligheden til nepotisme holdes da også ad den vej i ave af et kvalifikationskrav i ansættelserne.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Den bestemmelse, som fru Lis Greibe henviser til, er indlysende en målsætning og kan kun være en målsætning. Men sagen er – det var også det, hr. Jan Kjøpke Christensen var inde på – at det burde være sådan, at almindelig konkurrence sikrede kvaliteten. Sådan er det i erhvervslivet; dér stiller man ikke nogen krav om at undgå nepotisme. Folk må ansætte dem, der passer dem, for de lever på et marked og dør, hvis de ikke kan holde til det, og hvis de ikke sørger for at ansætte de rigtige.

Desværre er det jo ikke helt sådan på universiteterne; det er uigennemskueligt for omverdenen, hvem der er de bedste, og det eneste marked, de skal konkurrere på, er om at få midler ud af nogle offentlige kasser, og der spiller det altså også en rolle at få placeret nogle venner i de pågældende forskningsråd – det hører også med. Altså det er mennesker, vi taler om, og forholdsvis snævre kredse, og – undskyld, jeg siger det – der er ikke noget ondt i det, for sådan er det overalt; sådan vil det være alle steder.

Men at sørge for at tilrettelægge f.eks. forskningsrådene således, at de i videst muligt omfang kan bidrage til at levere en konkurrence om at være bedst, det er det, der ligger i den pågældende passus, og det håber jeg da er en målsætning, vi kan være enige om. Der er aldrig noget, der kan garanteres fuldt ud, men som målsætning håber jeg da, at alle her i salen kan tilslutte sig det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Udvalget for Forretningsordenen (10/5 95):

Udtræder: Jørgen Estrup (RV)

Nyt medl.: Elisabeth Arnold (RV)

Kommunaludvalget (10/5 95):

Udtræder: Frank Aaen (EL)

Nyt medl.: Erling Christensen (S)

Udtræder: Erling Christensen (S)

Ny stedf.: Frank Aaen (EL)

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 16. maj kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvide til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til øvrige møder i den kommende uge skal jeg henvide til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 13.45